

NINCS A FÖLDÖN GAZDAGABB SZEBB ORSZÁG...

A Szovjetunióból hazatért küldötteink beszámolóikban a számok erejével bizonyították be a nagyüzemi gazdálkodás fölényét

Vasárnap a kora reggeli óráktól kezdve lelkes izgalommal várták a Szovjetunióból hazatért parasztküldöttek beszámolóit azokban a községekben, ahonnan a Párt biztosította az egyes kiváló dolgozó parasztok részére, hogy saját szemükkel győződhesse meg a szovjet szocialista mezőgazdaság nagyszerű fejlődéséről. Nagy esemény most a községek életében, hogy azoknak a szájából hallhatják a valóságot, akikkel minden nap együtt élnek, dolgoznak és akiket jó

munkájuk után szeretnek is a községben. Legtöbb dolgozó paraszt meg sem várta a beszámoló megkezdését. A messzi tanyákról is begyalogoltak, vagy kocsival, kerékpárral felkeresték a parasztküldött házat, hogy hallhassák, hogyan élnek, dolgoznak a szovjet emberek a szovjet földeken, hogyan érték el azt a jólétet, azt a napfényes, boldog életet, amely csak a szocializmus országában valósítható meg.

A községek egyszerű előadó termeiben szinte kézzel foghatóan

elevenedett meg az a nagyszerű fejlődés, amelyet a szovjet szocialista szövetkezeti élet hozott létre. A beszámolókból, a parasztküldöttek egyszerű, keresetlen szavaiból megértették a községek dolgozó parasztjai, hogy nálunk, Magyarországon is meg lehet valósítani azt a jólétet, ami a Szovjetunióban van, ha felhasználjuk azokat a tapasztalatokat, amelyeket a Szovjetuniótól kaptunk, ha úgy élünk, úgy dolgozunk, mint ahogyan a szovjet ember él és dolgozik.

Kazahsztán szépséges vidékén jártunk...

A parasztküldöttek legtöbb községben nem délután, hanem délután szünetelték be a Szovjetunióban szerzett élményeikről.

Nem akarjuk fáradtan megtartani a beszámolót — mondták —, mert tisztá fejjel, mindent úgy, ahogy láttunk, szeretnénk elmondani parasztársainknak.

Veszelinov Miladin szombati éjjel érkezett meg községébe. Újszenteiávrán. Már a reggeli órákban felkeresték a község dolgozó parasztjai a lakásán.

Mit láttál Miladin? — záporozott fel minden felől a kérdés. Valóban olyan szép minden a kolhozban, mint eddig hallottuk?

Majd a kultúrházban délután mindent elmondok — válaszolta.

Délután 4 órakor már ott szorongott a kultúrház nagytermében a falu kicsinye-nagyja. Délszlávok, magyarok; asszonyok, úttörők. Úgy beszélt Veszelinov Miladin, olyan egyszerűen és szenvedélyesen, mint az utcán beszél a szomszédaival, ha meg akarja őket győzni valamiről.

Kazahsztán szépséges vidékén járt a mi csoportunk — kezdte. Ahová benézünk, minden lakóházban villany, fűtőszoba, rádió, a ruhásszekrények telve a szebbnél-szebb ruhákkal, hófehér fehérneműekkel. Daloló lányok, fűtőreszórőregek akadnak utunkba. Egy 50 éves kolhozparasztot 30—35 évesnek néztünk. Olyan fiatalos jókedvvel beszélt. Nem csoda ez, nem tőri meg

őket a munka, gép dolgozik helyettük.

Fellobban a lelkesedés a Tito-határ mentén

A beszéd nyomán a hallgatóság már a Molotov-kolhozban érzi magát, ahol az egyik élmunkásnak a múlt évben 40 mázsa búza, 20 mázsa burgonya, 10 mázsa rizs, 12 mázsa zöldség és 37 ezer rubel volt a jövedelme.

Saját autója van ennek a kolhozagnak, mert egy személyautó 8 ezer rubelbe kerül, egy méter ruhanagy pedig alig 8—10 rubelbe.

Megható az az izzó szeretet, tisztelt és ragaszkodás — mondja Veszelinov Miladin —, amellyel a szovjet emberek Sztálint, az édes apjukat körülveszik. Értendő ez, hiszen bármilyen jólétben élnek a kolhozparasztok, nem felejtették még el, hogy a cári rendszerben kamémcésszel világítottak és betevő falatjuk is alig volt.

Fellobban a lelkesedés a sok szép és jó hallatán Újszenteiávrán, a Tito-határ mentén. Percekig ütemesen hangzik a „Sztálin, Rákosi” kiáltás, majd gyűlöletes szavak töltik be a termet: Vesszen Tito, a jugoszláv nép mocskos árulója! „Halál a gyaldzatos gyilkosra!” Vasszity Bogozov dolgozó paraszt — aki begyűjtési kötelezettségén felül 11 mázsa búzát adott be C-jegyre — közbekiáltja:

„Mi Sztálin és Rákosi elvtársat követjük, ők megvédnek minket a Tito-férgelkektől szemben!”

Dzsentehova elvtársnő Sztálin elvtársnak tett ígérete

Ezután arról beszélt Veszelinov Miladin, hogy milyen csodálatos tettekre készítette a kolhozparasztokat a nagy Sztálin iránti hűség. Dzsentehova elvtársnő, cukorrépaipartermesztő brigádvezető a dzsambuli Vörös Csillag-kolhozban megígérte Sztálin elvtársnak,

hogy az idén 2 ezer mázsa cukorrépa termelne hektáronként; hogy ezt elérjék, tíz-tizenegyszer kapadják meg gépekkel a növényt és ugyanannyiszor megmőltözik. Hihetetlennek hangzik ez nálunk, mert itt az is nagy szó, ha 200 mázsát tudunk termelni cukorrépán.

Ami egy autójavítás történetéből kiderül

Szilárdítsák meg a munkafegyelmet az Autójavító AV dolgozói

Szépen berendezett, korszerű üzem létesült nem is olyan régen a Tolbuhin-sugarúton, szemben a Szakszervezeti Székházzal: az Autójavító Vállalat XI. számú telepe. Ez az üzem hivatott arra, hogy üzemünk, vállalatunk, szocialista kereskedelmünk szolgálatában álló gépkocsikat karbantartsa, kijavítsa, hogy ezzel is elősegítse a jó munkát. Ezen a területen ért már el igen szép eredményeket az üzem, sokszor készítették el sürgős munkákat kiválóan, határidő előtt. Sok értékes újítást adtak már be a dolgozók. Mégis előfordul, hogy egy-egy igen súlyos hiba becsúszik a munkába és vesztélyeztet az egyébként értékes eredményeket. Az egyik ilyen súlyos hiba tegnap azért következett be, mert az üzem durván megsértette a munkafegyelmet. A szegedi Kenyérgyár autójának javításáról van szó. Mi történt? Kezdjük talán elülről.

A Kenyérgyár még ez év februárjában átadta az autóját, hogy javítsák meg a futóművet. Az Autójavító üzem generáljavítást javasolt, amit természetesen a Kenyérgyár elfogadott, hiszen, mint kiderült, ez indokolt volt.

A baj ott kezdődött,

hogy az autó július 20-ára készült el csupán — ha egyáltalán azt „elkészülésnek” lehet nevezni. Az átvételnél Kovács István, a Kenyérgyár autószerelője felfedezte, hogy a számlába olyan tételeket, illetve munkákat is beírtak, melyek

ket valójában nem végeztek el. Nem is szólva arról, hogy a fékberendezés továbbra is rossz, használhatatlan maradt...

Hogyan fordulhatott ez elő, fejlődésben lévő állami vállalatunk egyik jelentős üzeménél? Úgy, hogy a szocialista munkafegyelmet szinte semmibe sem vették, legalábbis ebben az esetben! A munkalapokra szabályosan felírták az elvégzendő javításokat, azonban azok a dolgozók, akikre a kivitelezés várt — ezt nem hajtották végre. A munkalapokon azonban mégis rajta maradtak ezek, sőt Tóth Ferenc művezető nem törődömségéből, mint „elvégzett munkák”. Nem kevésbé felelős azonban Sajber György normás sem. Az ő hibája elsősorban az, hogy elnézett afölött, hogy egyes munkákat — mint két darab nyomópersely csere — kétszer is beírták.

Az autó végül mégis elkészült, kiderült az igazság, a Kenyérgyár nem fizetett többet, azonban az ügy ezzel még sincs elintézve. Elsősorban azért, mert például Tóth Ferenc művezető, mikor a hibájáért a vállalatvezetőség felelősségére vonja, egyszerűen

a vállalt vonogatta.

De nincs elintézve azért sem, mert ehhez hasonló hibák még előfordulnak. A fenti eset nem egyedülálló. Megtörténtek például az is, hogy egyesek javítási munkán dolgoznak, s mikor az nem sikerül egy-kettőre, félreteszik, a sarokba

dobják „lesz, ami lesz!” felkiáltással és újra kezdenek. S ezzel Balogh Kálmán műhelyfelelős mit sem törődik...

Nem lehet tehát napirendre térni a „kenyérgyári eset” fölött, mert a jelek azt mutatják, hogy ehhez hasonló hibáknak a veszélye még fennáll, hiszen a munkafegyelm rossz képet mutat az Autójavító XI. számú üzemében!

A hibákat sürgősen ki kell küszöbölni

s ebben a munkában elsősorban is a pártszervezetnek kell résztvennie. Már maga az a tény is, hogy ilyen eset megtörténhetett, ilyen durván megsértették a szocialista munkafegyelmet, azt mutatja, hogy a pártszervezet nem törődik keleképpen ezekkel a kérdésekkel, nem ellenőrzi, irányítja a termelést, nem küzd a hibák feltárásáért és kiküszöböléséért.

Elsősorban tehát az üzem komunistáinak kell rendezni sorait, s harcot indítani a munkafegyelm megszilárdításáért, a dolgozók fokozott neveléséért. De a pártszervezet irányítása mellett fokozott mértékben be kell kapcsolódni a szakszervezetnek és a vállalatvezetőségnek is a hibák kiküszöbölésébe. Vizsgálják meg az üzemüket a pártszervezet irányításával a vezetők.

nézzenek körül a portájukon, biztos, hogy találnak hibát még bűven. S ezt mihamarabb tegyék meg.

TOBB GABONÁT

A HAZANAK!

Tudósítóink le'entik

a begyűjtés frontjáról

Önkéntes cséplőbrigád dolgozott vasárnap Gyáláréten

A gyáláréti Komszomol-termelőcsoport hétfő estig 268 százalékkal teljesítette kenyérgabonabegyűjtési kötelezettségét. Ezenfelül C-jegyre máris beadott 30 mázsa árpat. A termelőcsoport dolgozói ezzel ismét példát mutattak és elsősorban az ő jó munkájuknak köszönhető, hogy maga a község is 127 százalékkal teljesítette begyűjtési előírányait.

Az öntudatos gyáláréti dolgozók megértették, hogy milyen nagyjelentőségű egész dolgozó népünk számára a begyűjtés minél előbbi teljesítése. A helyi pártszervezet kommunistái a tanács néhány dolgozójával ezért vállalták, hogy vasárnap résztvesznek a cséplésben. Cséplőbrigádot alakítottak és munkájukkal kitűnő eredményt is értek el. Csúpan vasárnap 47 mázsa búza lett a cséplési eredmény.

A cséplés jelenleg is nagy ütemben halad, hogy teljesíthessék a felajánlást és augusztus 15-re minden gabonát elcsépljenek. A termelőcsoportbeliek pedig még újabb felajánlást akarnak tenni a felesleges gabona C-jegyre való beadására.

Agai Gusztáv.

A Szegedi Kender dolgozói a begyűjtés sikeréért

A deszki 7-es cséplőgép munkásai igen szép példáját mutatták annak, hogyan segíthetjük elő öntudatos munkával a begyűjtés sikerét. Elhatározták, hogy követik a makói József Attila-tszcs cséplőbrigádjának felhívását és vasárnap is csépelnek. Mi kendergyári népmunkásokkal azzal igyekeztünk hozzájárulni munkájukhoz, hogy vasárnap reggel mintegy tízen kimentünk hozzájuk. Nagyonbbszt a kártoló dolgozó mentünk, de velünk jött Trizsán elvtárs művezető és Tóti Péter, Szabó Jenő segédművezetőtanulók is. Segítettünk a cséplésnél és egyben felhívuk a dolgozó parasztok figyelmét a terménybe-

gyűjtés hazafias kötelességére és a túlteljesítés fontosságára.

Örömmel végeztük munkánkat és igen meleg barátság alakult ki közöttünk és az ott dolgozók között. Nagyon jól esett nekünk, hogy távozásunkkor a cséplőmunkások virágcsokorral kedveskedtek. Ma még a munka is jobban ment az üzembn, mert arra gondoltunk, hogy mi is elősegítettük az idei kenyércsata győzelmét.

Bódi Jánosné
népnevelő, Szegedi Kender,

Versenyben csépelnek vasárnap a szombói gépek

Zsombón eddig a cséplőgépeknél mutakozó üzemzavarok gátolták a begyűjtés gyors végrehajtását. Az előírányozott 2400 mázsából eddig még csak 1600 mázsát teljesítettünk ugyan, de fokozott ütemben tesszük eleget kötelességünknek. A begyűjtésben élenjárnak a termelőcsoportok dolgozói. A Béke-tszcs 164 százalékkal tett eleget begyűjtési kötelezettségének. Az I. típusú Szahadság-tszcs tagjai közül Lajkó József 239, Kovács István 222, id. Juhász Kálmán 140 százalékkal teljesítette kötelezett, ségét.

Az egyenleg dolgozó parasztok között különösen Jenei Antal és Maróti Gábor mutatott példát 243, illetve 290 százalékos teljesítménnyel.

A cséplőgépek versenyében a héten az I. számú gép került az élre és kapta meg a vándorzászlót. A vándorzászló eddigi tulajdonosa a III. számú gép munkássága most elhatározta Varga Sándor ellenfeletével, hogy a község terménybeadási tervének gyors teljesítése érdekében elfogadják a makói József Attila-tszcs versenyfelhívását és vasárnap is csépelnek. A vasárnapi munka idejére külön versenyre hívták a másik két gép munkásságát.

Maróti János

Ünnepélyesen fogadják ma Szegeden a Szlovák Állami Népi Együttest

Budapesti hatalmas sikerű szereplése után megkezdí vidéki körújtát is Magyarországon a Szlovák Állami Népi Együttes, amely néhány hetes vendég szereplésre érkezett hozzánk. A fiatal, nemrég alakult népi együttes azokat a gazdag tapasztalatokat igyekszik követni, melyeket a szovjet népi együttesek szereztek. Mindezeket az élenjáró művészi tapasztalatokat természetesen megtölti a maga sajátos népi művészetével, a szlovák művészet sokfajta színeivel. Ezt a művészetet — amely annyira rokonságot mutat a miénkkel — lesz most alkalmuk megtekinteni Szeged dolgozóinak.

Ma, kedden délben érkeznek Szegedre a szlovák művészek. A tanácsháza előtt fogadják őket ünnepélyes keretek között. A fogadáson a Szegedi Pártbizottság és a Városi Tanács, valamint az üzemek és a kulturocsoportok küldöttei jelennek meg. Szlovák vendégeink ma és holnap a várost tekintik meg, ezenkívül megismerkednek néhány szegedi kulturocporttal, főként a népi táncegyüttesekkel. Holnap, szerdán este 8 órai kezdettel kerül sor az újszegedi szabadtéri színpadon fellépésükre, amely elé méltán tekintenek városkozással Szeged dolgozói.

Hasznosítsuk a vöröskeresztes ápolónői tanfolyamon szerzett tudást a munkahelyünkön!

Fontos, hogy üzemünkben a dolgozók némileg tisztában legyenek az elsősegélynyújtással, mert sohasem tudhatjuk, hogy mikor ér baleset egy-egy dolgozó és ilyenkor segíteni kell. Perceken múlhat egy ember élete. Ilyen esetben az elsősegélynyújtó meg tudja menteni életét akkor is, amikor a munkahelyen nincs orvos. Követelmény az elsősegélynyújtó részéről, hogy határozott és ügyes legyen; odaadó beteg embertársával szemben.

A népi demokrácia adott nekem is lehetőséget arra, hogy eljöhessen a faluról a városba tanulni, kollégiumba, ahová a multban csak a földesurak gyermekei juthattak. Nagy lehetőség nyílt a munkás gyermekek számára is a tanuláshoz. En is Tiszakaradról jöttem el 1950-ben Szegedre. A Kálvária-úti 9 hónapos vöröskeresztes ápolónői tanfolyamra jelentkeztem, bár féltem, mert csak 6 elemim volt, de ennek ellenére jó eredménnyel végeztem. Fűtött a tanulás vágya. Igaz, hogy sokat köszönhetünk az iskola vezetőségének, aki megtanított bennünket fegyelmességre és szakudásra. Az Újszegedi Kender- és Len-

szóví Vállalathoz kerültem s itt sok esetben hasznát vehettem a tanfolyam tanultaknak. Különösen a délutáni műszakban, amikor már üzemünkben nincs itt az üzemorvos, sem az ápolónő, számtalan esetben részesítettem elsősegélyben a munkásokat. Így történt ez július 25-én is, amikor véletlenül Szabó Júlia munkatársnőmet baleset érte. Törést állapítottam meg a kezén. Óvatosan benzinnel lemostam, sínberaktam és beküldtem a sebészetre.

Ugyancsak üzemünkben történt, hogy Szabó Andrásné — 6 hónapos terhes munkatársam — nem jól emelte a gépet és rosszul lett. En azonnal szóltam a főművezetőnek és mentővel bevitték a klinikára.

Sorolhatnék még sok-sok apró balesetet, melynél én és az üzemben végzett elsősegélynyújtók segítségét adtak. Szívesen segíték embertársaimon, mert a kollégiumban elsajátított tudást módot ad ahhoz, hogy szakszerűen elláthassuk balesetkor feladatainkat.

Kárász Erzsébet,
Újszegedi Kender- és Lenszóví M.